

[Finansministeren]

Heinesen jo selv indarbejdet i det finanslovsforslag, vi skal tage stilling til i næste uge. Og 1983-investeringerne er der ikke rørt ved med regeringens ændringsforslag. Det, jeg vil komme tilbage med, er naturligvis, hvad der så er mulighed for at sætte ind i 1984-finansloven.

Jeg synes egentlig godt, at hr. Heinesen kunne have skånet os for den betragtning, at der ikke var sagt noget om den faste forbindelse. Der er meget, vi har kontrol over, men jeg bliver altså nødt til at gøre opmærksom på, at redegørelsen om den sag er udsendt af den menneskelige årsag, at ministeren for offentlige arbejder var hospitalsindlagt i en måned.

Til hr. Svend Auken vil jeg sige, at der måske er flere læseopgaver, han kunne påtage sig – hvis jeg kan finde ham midt i billedet. Det er rigtigt, at den danske regering i sin egenskab af formand for ECOFIN-rådet fremlagde et konklusionsudkast. Nu er opgaven for formandskabet jo ikke at gennemføre Danmarks økonomiske politik i EF, så kunne vi have fremlagt et helt andet konklusionsudkast. Vores opgave var at fremlægge et udkast, som kunne samle de meget forskellige opfattelser, vi ved der findes i EF vedrørende den økonomiske politik. Formandskabets opgave var at mægle og til sidst nå frem til et kompromis. Den situation ville hr. Svend Auken eller hr. Heinesen selv have været i, hvis de havde siddet i den stol, jeg sad i, og de ville være nået frem til omtrent det samme resultat. Det ved hr. Svend Auken udmærket godt.

For så vidt angår hr. Svend Aukens sidste konstatering, nemlig at denne debat har vist, at vi står over for en stærk vækst i arbejdsløsheden, må jeg sige, at det kan da godt være, at hr. Svend Auken først har opdaget det nu, men vi andre har vidst det i månedsvis, det har vi vidst fra det øjeblik, regeringen tiltrådte. Det har da været klart i månedsvis, at arbejdsløsheden i 1983 ville blive større end i 1982. Vi har også vidst i månedsvis, at hvis man ingenting gjorde, så ville arbejdsløsheden vokse endnu mere i 1984 og blive permanent gennem 1980'erne. Det er trist, hvis hr. Svend Auken først nu har konstateret det; det har vi andre da vidst i meget, meget lang tid. Det, der er problemet, er, hvordan vi undgår, at denne store ledighed bliver permanent. Det er det, der er opgaven,

og det er den, jeg synes vi alle sammen burde føle os forpligtet på.

Så bliver jeg spurgt af hr. Askjær Jørgensen, om vi har brug for at arbejde mere eller mindre. Det er et enkelt spørgsmål at svare på. Vi har da brug for at arbejde mere. Vi har f. eks. brug for at få alle de arbejdsløse i arbejde. Ellers forsvinder underskuddet på statsbudgettet aldrig nogen sinde; så vokser det, så det til sidst oplsluger alt, hvad vi tjener.

Hr. Askjær Jørgensen spørger også: kan vi betale gælden ved anden indsats end eksport? Ja, der er også en anden ting, vi skal have med: vi skal lade være med at importere så meget. Vi skal være i stand til at lave noget mere af det selv. Men også det kræver en bedre konkurrenceevne. Jeg kan jo ikke regne ud heroppe, hvor mange arbejdstimer det er, men det er mange. De forpligtelser, vi har påtaget os, betyder, at hundrede tusinder af danskere må se i øjnene – teoretisk set i hvert fald – at hele værdien af den produktion, de udfører, hele værdien af indtjeningen, går til tilbagebetaling og forrentning af den gæld, vi har oparbejdet. Med hensyn til den opfattelse er der ingen uenighed mellem hr. Askjær Jørgensen og mig.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Det er en bemærkning til hr. Hans Jørgen Jensen, som sagde, at jeg havde en defaitistisk holdning til arbejdsløshedsproblemet, og i øvrigt kædede ordene »folketinget« og »kedet sig« sammen med det,

Jeg vil godt sige til hr. Hans Jørgen Jensen, at det, jeg sagde i mit indlæg, var, at jeg synes, at disse debatter altid er præget af utrolig meget demagogi. Det, der er brug for, er handling. Dét forstod jeg at jeg var enig med hr. Hans Jørgen Jensen, som også mente, at det var nødvendigt med handling. Der er altså ikke tale om, at det er en kedelig debat – det gjorde såmænd heller ikke så meget, om den var det, hvis den i øvrigt resulterede i handling – det, der er problemet, er, at det næsten altid bare er en markering af partiernes standpunkter, og det kommer der nu ikke nogen løsninger ud af, ikke umiddelbart i hvert fald.

Så var der spørgsmålet om min defaitistiske holdning til de 200.000. Jeg har ikke no-